

Nevet, nevet

Ahogy visszaemlékszem, egy téli este volt, amikor megpillantottam a körút másik oldalán lépdelő két embert. Orromat odanyomtam az autó üvegéhez, kezemmel próbáltam letörölni a párát. Hideg volt, elvettem az orrom, megtöröltem, a kesztyűm keresgéltem. Régóta nem hordok magamnál ilyesmit, de az a tél nagyon zord volt, így minduntalan zsebembe gyömöszöltem, s ezekkel a dudorokkal közlekedtem. Többen tréfálkoztak, hogy narancsot, mandarint és egyéb déligyümölcsöt rejtettem kabátom mélyedéseibe, de én szüntelenül megcáfoltam őket, előhalászva zsebemből a kézmelegítőt. Megtaláltam őket, kezemet beléjük bújtattam. Jobb mutatóujjammal megdörgöltem orrom hegyét, ki nem állhatom, ha nedves. Újjbegyemmel kis ablakot rajzoltam a párába. Szép kereteket farigsáltam, sarkig próbáltam tární őket. Régóta nem nyúlhatott hozzájuk szakértő kéz, a zsanérok nyikorogtak, aláhullott a rozsdá, fekete penész éktelenkedett az ablakpárkányon, s az volt a benyomásom, mintha valaki nem is azért találta volna ki, hogy kinyissuk őket, sokkal inkább azért, hogy kilássunk rajtuk. Ahogy feszegettem a kallantyút, egyre makrancosabban viselkedett az ablakkeret. Ha balra hajtottam, ellentekeredett, ha jobbra csavartam, visszakurblizta magát. Akadt már néhány kerettel dolgom, így bíztam abban, ez sem fog ki rajtam. Két kézzel veselkedtem az ablaknyitónak. Tudtam, többet ésszel, mint erővel, de gondoltam, ez az ódon zárszerkezet nem akadályozhat meg abban, hogy közelebből szemügyre vegyem a két sétálót. Tüsténkedtem, de mesterkedéseim eredménytelenek voltak. Próbáltam felfelé tolni a kilincset, néztem lentről felfelé, mi lehet vajon a probléma, orvosságot mégsem találtam. Nem keseredtem el, temérdek ötlet volt még a tarsolyomban, hogy kinyissam akármelyik ablakszárnyat. Megvakartam a rozsdát, semmi patina, nem lepte be a zöld nyugalma, pulzált, piroslott a téli éjszakában. Selymes volt a feketeség, ahogy végig-

simítottam rajta. Hosszan tekergőzött a könyöklőn, majd beljebb kúszott, menedéket kérve érintésem elől. Megérintettem, bal kezemről lefejtettem a kesztyűt. Kesztyű nélkül még puhább volt. Végiggörgettem a mutatójajam, majd a középsőt, kisvártatva csatlakozott a gyűrűsujjam is. Már hárman simogatták. Kintről befelé. Kintről befelé. A válaszfalnál megálltak, felemelkedtek, visszatértek az indulási pontra. Kintről befelé. A kisujjam is megtért a három felfedezőhöz, négyen bolyongták tovább ezt a kicsiny területet. Kintről befelé. Utolsónak érkezett, de borzasztó nagy étvággyal a hüvelykujjam. Ő is beállt a megbűvöltek közé. Kintről befelé. Nem akartak tágitani. Együtt haladtak végig a fekete úton. Kintről befelé. A számhoz emeltem a jobb kezem, hogy letépjem magamról a kesztyűt. Ráharaptam. Húztam. Fentről lefelé. Ziháltam; a számban a ruhám vége, az orrom nyílását szintén elállta a kesztyűm. Légzésem szaporodott. Leccsupasztottam a kezem. Szabadon volt, fel kellett szakítanom a zárat, engedett. Belső ablakkeret, külső ablakkeret. Zavartalanul figyelhettem a párt.

Eddig nem figyeltem közről és irányítottan őket. Egymás mellett haladtak, egyikük alacsonyabb volt, fekete haját még az út másik oldaláról is kiszúrhattam. Kötött sapka volt a fején, fehér színű. A magasabbik szilуетt szintén sapkát viselt. Szorosan össze volt húzva a kabátjuk, szemükbe fújta a havat a szél. Ruházatuk külseje egy kürtötetőt formált, azt cihelték magukkal. Mozdulataik merevek voltak, elgémberedhettek az embertelen hidegben. Kezüket maguk mellé ejtették, a nagyobbik a zsebe felé kotorászott, biztos szüksége volt a kesztyűjére, gondoltam, hisz oly nagy a fagy odakinn. Nem, a másik keze után nyúlt. Tekintete először csak előremeredt, majd oldalra. Egy pár, nyargalt át bennem a felismerés. A lány csizmájának talpáról lehullott a hó, ahogy lépkedett, a fiú szemmel követte őt. Ahogy ráfújt kezére, a fiú arasznyira tátotta a száját. Becsukta. Közös első lépésük volt ez, lassan emelték lábukat a talajról. Először a comb feletti izom feszült neki a surranó ruhának. A térd emelkedett fel s le, beszívta a levegőt. Nem fázhat meg a torka, körbe van bugyolálva ruhával, a nadrág védte őt a mínuszok ellen. Sípcsont előreszúrt, beleállva a talajba, a boka párhuzamosan érkezett a kövezetre. Egy óvatlan félretekintés után, a fiú karjába vette a lányt. A kiscsizma kalimpált a levegőben, nem ellenkezett. A fiú szárnyra kapott, elrúgva magát a felszíntől. Szárnycsapásai kisebb, csavart légzengést okoztak. A lány alig észrevehetően megriadt, az avarba ágyazott gesztenyék a harmattól csillogóvá váltak, így szemében fedezhettem fel a szokatlanság erejét. A lány arca kerek volt, már-már macskaszerű. Frufruja kikandikált fejedője alól.

Ajka felett volt egy apró pont, amit csak akkor láttam, mikor mosolygott. Rápillantottam, mosolygott, rámpillantott, én is mosolyogtam. Az

arcizmok körvonalai óvták száját. Magasodtak, de nem jelentettek le-
küzdhetetlen akadályt. Először csak bandukoltam, apránként körbejártam
mindent. Lementem a felső ajakhoz, végighúztam rajta szempillámat.
Fentről lefelé, lentől felfelé. A szempillavég remegett, rezonancia pulzált
a száj felső partja felől. Hullámok csapdosták a partot, karmesteri kézje-
lekre készítette a szempillavéget. Hosszú volt a sétány a felső ajakparton, a
tengeribetegségtől kissé kóvályogva a haladás kellemes lábjárata volt. Ha-
ladtam. Megborzolva minden fűszalat araszolásra lassítottam. Egy apró
sziget emelkedett ki a sétány útjától bentebb. Egy lány ült rajta, vacogott.

Drága Jutkám,

Hosszasan tudnám neked ecsetelgetni hogyan eshetett meg az, hogy
elmentem megnézni egy futóversenyt. Az idő napfényes volt, szép és de-
rűs. Az égen egyetlen felhő sem kóricált, a versenyzők felsorakoztak egy-
más mellé a kijelölt vonal mentén. Többen is ingujjra vetkőztek. Meglepő
volt, hogy nők is voltak szép számmal az indulók közt.

Hosszan nyúlt el a pálya vonala a távolban, melynek mentén népes
szurkolótábor ácsorgott, buzdítva azokat, akik vállalkoztak arra, hogy
nekiveselkedjenek a távnak. A ligeti fákön madarak csicseregtek, jelez-
ve, ők bizony fittyet hánytak erre a virtuskodásra, s tüntetőleg kezdték el
kifütyülni a sportolókat. Nem is zavartatta magát senki, csupán néhány
széplélek, aki felfelé nézelődött, mintha keresne valamit vagy valakit. A
bíró kisvártatva megjelent, kezében síppal.

– Kérem, sorakozzanak fel a rajtvonalon! – vezényelt.

Egyenes rajvonalban felálltak a résztvevők, ügyelve arra, az orruk he-
gye ne mutasson túl a kiindulási ponton, elkerülve ezzel a diszkvalifikáció
kockázatát.

Felhangzott a rajtjel, élesen szelte a levegőt a síp hangja, s nagy iram-
mal megindult a mezőny.

Szemmel követtem a nőt. Váll alá erő barnás haja volt, karcsú testét
valami szatén ruhába bújtatta s zihált, mint aki nehezen vesz levegőt. A
sípszó után nem mozdult azonnal. A közelében állókat nézte, nem értet-
te, hogyan kerülhetett azok közé, akik nekifogtak ennek a tortúrának.
Bámészkodásom és zsebbe sülyesztett kezem megigézhetette, mert meg-
szólított.

– Mondja, fiatalember, nem akar velem futni?

Megrökönyödésemnek hangot akartam adni, mikor is belém karolt, s elkezdett cibálni a pálya felé.

– Kisasszony, mégis mit képzelsz? Ártatlan nézőket bevonni egy komoly sporteseménybe?

Elgémberedett kezét lesöpörtem magamról, a bíró visszaterelte medrébe az eseményeket, s az ismeretlen hölgy megindult.

Visszatekintett többször is, elmélázva néztem, ahogy az irama felveri a port. Egyik ilyen hátrafordulásnál megbotlott, elesett, nagyot nyekkent. Alig eszmélt, a fejét azonban nem ütötte be. Nem siettem a segítségére. Miért is tettem volna? Nem ismertem ezt a lányt. Bármennyire is gavalálnak tekintem magam, mégis megállj!-t kellett parancsolnom a kötelességtudatomnak. Utóbb kiderült, az egész játék arra lett kiélezve, hogy ne hátrafelé pislogjunk a nagy rohanás közepén, hanem az előttünk álló gyökereket kikerüljük, ügyesen átlépjük vagy megkerüljük.

Ezután az incidens után nem volt kedvem maradni s figyelemmel követni az összecsapást. Meg voltam győződve arról is, hogy ez az utánam való csillapíthatatlan érdeklődés okozta a bukását.

Néha véletlenül csöppenek bele az ilyen helyzetekbe, s kérlek, ne hidd, hogy önmagamtól keresem az ilyesfajta kellemetlenségeket! Tanulságos egy eset, azóta nem is voltam semmiféle megmozduláson.

Híved:
Alfonz

AD 19.

Drága Jutkám,

Tegnap figyelemre méltó dolog történt velem, ahogy bandukoltam hazafelé. Elhagyva a sugárutat, befordultam egy rossz szagú mellékutcába, megsziporáztam lépteim, míg el nem értem kedvenc pincehelyiségemet. Odaérve sanyarúan tapasztaltam, hogy zárva van. Az éjjeli hangtalanságot azonban megtörte az alsó rétegekből felkúszó zene. A kiszűrődő zongorajáték elem varázsolta az éjszakai hangversenytermek hangulatát, s azóta ezt bármikor fel tudnám idézni egyetlen gondolattal.

Halkan kopogtattam a bádagon, nehogy fellármázzam a szomszédságot. Egy női sziluettet pillantottam meg az elmosódott gyertyafényben, ő lépett az ajtóhoz, s nyitotta résnyire. Beeresztett, néha nézett csak rám. A sötétben a szeme csillanása fedte fel, merre botorkáljak, elkerülve, hogy be-

lelépjek egy ott felejtett köpöcsészébe. Briósbarna haja volt, a fénytelenység kölcsönzött neki egy árnyalatnyival erősebb tónust. Félrefésülte a szemébe lógó rakoncátlan hajfürtöt, felém fordult, alig hallhatóan azt suttogetta:

– Helló, gyönyörűm!

Visszaült a hangszer elé, tovább fűzve a fekete-fehér billentyűk kavarta harmóniát. Fekete posztóruhát viselt, nem tartozott a helyiek közé, mégsem értettem, hogyan kerülhetett ide ez a gyönyörű nő. Arcvonásait eltakarta a homály, amikor felnézett a kottára, akkor véltem csak felismerni a puha és élettel teli vonásokat.

Elmosolyodott, amint észrevette arcomon a meglepődöttséget.

– Min csodálkozol? Nekem is gyakorolnom kell valahol. Sámuel olcsón számítja fel nekem az órákat, amiket itt töltök. Felügyelet nélkül hagy, nem tart attól, hogy megdézsmálom a készletét. Pedig ha tudná!

Félszegen álltam ott, s néztem Pest egyik legjobb énekesnőjét, ahogy egy piszkos kocsmában gyakorolja másnapi fellépésének anyagát.

– Miért nem énekelsz hozzá? Elvégre, jobbára azt csinálsz.

– Felébrednek odafenn. Ez csendes, valamint egy kicsit el is van hangolódva, feltételezem amiatt, mert többször használták már repülő üvegek ellen védekezésül, mint rendeltetésszerűen. Ha kérsz valamit, szolgálj ki magad!

A pult tiszta volt, katonásan sorakoztak egymás mellett a stampedlis poharak, a nagy, öblös szájú söröskorsók. Táncra kérték egymást erre a waltzerra a karcsú borospoharak. Chopinra melegítette be az ujjait.

– Mióta vagy itt?

– Nem értem, mire célzol.

– Úgy értem, ma éjjel mikor jöttél? Feltételezésem szerint nincsen olyan késő, habár nincs nálam az órák.

– Éjfél elmúlt!

S ezzel visszafordult a zeneszerszámbhoz. Tanácstalanul tovább nézelődtem a helyiségben, mígnem megakadt a szemem az előző napi újságok stószán.

Drága Jutkám,

Ahogy egyszerre szöknek el előlem a percek, órák és hónapok, napokat már ritkán érzékelek, úgy esem egyik kétségből a másikba. Ma már fittyet hányva az etikett emelte szabályokra, ücsörgöm a gépem előtt atlétában és fekete nadrágban, hogy írjak. Olykor már szinte fáj, ha nem környékezem meg a szavak adta szabadság és korlátoltság mivoltját. Talán az volna a helyes, ha úgy képzelném el magam, mint Paul Newman, miután előző éjszaka elfogyasztott egy üveg whiskey-t kártyázás közben.

A lapjárással nem vagyok elégedett. Ismersz, tudod maximalizmusom határtalanságát, s elkeseredettségem vizesárkát, ha az eltervezett nagyságtól eltérek. Mint a szabó, aki látatlanban készít ruhát, mégis meg van győződve arról, remekül teljesített. Gyűlölöm a kesét! Félelmetes egy szín, megérdemli, hogy ne színnek nevezzem, inkább pacának, ami egy szerencsétlen baleset következményeként felkerült a színpalettára. Miután hallatlan felháborodásomat kiteregettem, ideje volna rátérni arra is, miért született meg bennem – újfent – az elégedetlenség. Ami bánt, az nem csupán kötelezettségből frusztrál, hanem belső égésű szervezetemnek köszönhetően berobbant és ég, elolthatatlanul. Ha túlleng a szervezet tűrőképességének mutatója, nincs más megoldás, le kell húteni. Sokszor néztem már szembe több próbatétellel is.

Készülődtem, az alapostól távol álltam, de bizodalmam volt abban, hogy abszolválom a feladatot. Mindent egy lapra téve, hogy a zsugás zsargontól ne térjünk el, nyertem, ám ez a kis tétel, amivel távoztam, nem elégít ki. Holnap, inkább már ma, máshol ülök, mást csinállok. A kérődzést abbahagyom, nem illik. Különösen társaságban! Vastag kell, hogy legyen annak a pofáján a bőr, aki mindezt átvészeli egyetlen kellemetlen billenés nélkül. Irigylem őket! Sóvárgok, azok után pláne, hogy ráébredtem, én sohasem leszek ilyen. Ők elfutnak, én itt maradok.

Almacsutkák távoznak salakanyagként. Köpködöm a magokat egy táliba. Kiöntöm. Meggondolom, hogyan tovább. Tartózkodom. Ma már nem horgászom.

Alfonz

